

Ați simțit că vine iarăși
Iarna, iarna cea nebună,
Și vă duceți, dragi cocoare,
Repezite de furtună,
Din pustiiuri fără soare,
Încolo, spre mândra vară,
Unde frunza nu mai știe
Focul brumei, alba-i pară.
După voi, privind cu jale,
Lăcrimează ochiul meu
Și rămân în tremurarea
Tristelor părerii de rău.
Lung șirag, te du cu bine
Și-ndărăt nu te uita —
Aici se năruie o lume...
Te grăbește-n calea ta.
Du-te, scapă de pustiiuri
Fără soare, fără lună,
Stol întreg, purtat de vânturi —
Cale bună, noapte bună!